

IŞIK SAMSUN'DAN GELİR

Bir adam geliyordu Samsun'a taa İstanbul'dan. Kafasında bir düşünceyi kovalayan binlerce düşünce vardı. Masmavi gözleri ileri bakıyordu. Ne yaptığından bir o kadar emin, bir o kadar da dalgın. Boğaz'dan henüz çıkmadan Kavaklar mevkiinde bir İngiliz devriye motoru tarafından durdurulmuşlardı. Didik didik arama yapılmıştı. Hâlbuki onlar silahtan çok daha önemli bir şeyi taşıyorlardı Samsun'a. Gemide silah değil, fikirlerle dolu bir kafa vardı ve o adam bugün Samsun'a geliyordu.

Galata rıhtımından motora binerken Millî Mücadele'nin ilk emrini vermişti. Ağzından dökülen iki kelime başlatmıştı her şeyi: "Hedefimiz Karadeniz.". Ve üç yıl sonra da her şeyi bitirecek iki kelime daha dökülecekti ağzından: "Hedefimiz Akdeniz." O adam, o adam bugün buraya geliyordu.

İneceği rıhtım insan kaynıyordu. Her birinin yüzlerinde ufak bir tebessüm, ufka bakan merak dolu gözler... Arada bir fısıltı gibi "Rabbim onu korusun." duaları eşlik ediyordu rıhtıma. O adam, bu karaya ulaşamazsa bu millet esirdi ve sadece esirdi.

Sonunda ufuklardan siyah bir nokta belirdi, o nokta büyüdükçe onu bekleyen millet daha da keyifleniyor, daha da heyecanlanıyordu. O noktacak bir Bandırma olup Samsun rıhtımına ulaştığında, o adam buraya geldiğindeyse havada âdeta bir bayram havası vardı. Hiçbirinin bundan tam yedi yıl sonra bu günü bir "bayram" olarak kutlayacaklarından haberi yoktu. Bu önemli değildi ama o gün. O adam artık Samsun'daydı ve "Ya İstiklal Ya ölüm!" demişti. Ya İstiklal ya ölümdü gerçekten. Bu nasırlı eller köle olarak çalışmazdı.

Bu zamanlarda Mustafa Kemal ve arkadaşları karargahı Havza'ya taşıma kararıyla yürümeye başlamışlardı. Kafalarında geleceğe dair milyon tane endişeyle sessiz sessiz giderken, mırıldanmaya başladı Mustafa Kemal:

"Dağ başını duman almış
Gümüş dere durmaz akar
Güneş ufuktan şimdi doğar
Yürüyelim arkadaşlar"

Tam on dokuz yıl sonra, 19 Mayıs 1938. 19 Mayıs'ın millî bayram ilan edildiği gün ağır hastaydı. O hâliyle bile gülümseyerek hatırlayacaktı bu anıyı:

-Anadolu'nun dağ başlarını tekerleklerine çuval doldurduğumuz kırık dökük otomobillerle aşarken yanımdaki arkadaşlarıma bu marş söylemeyi âdet etmişim.

Gençlik marşıydı o marşın adı. Kocaman bir fikri gerçekleştirmek ilkesiyle durmadan yürüyen birkaç arkadaşın hikâyesini anlatıyordu. Gençliğe mesaj veriyordu Mustafa Kemal, istediğimiz şeyin büyüklüğü değil azim önemliydi hep. O yolda yılmadan yürümeliydik ve asla durmamalıydık.

Belki onlarca belki de yüzlerce defa sormuşlardır Mustafa Kemal'a doğum gününü. Zübeyde Hanım'a göre Selanik ağzında "buzlu kırk" denilen kışın en soğuk günlerinde doğmuştu. Mustafa Kemal ise doğum gününü soranlara "19 Mayıs kabul edin" diyordu. O; 19 Mayıs 1919'da, Samsun'da doğmuştu, Türk milletini uzun bir uykudan uyandırmış, binlerce bedenini yardımıyla Türkiye Cumhuriyeti kurulmuştu. O yolda canını feda eden herkesin; hatta Türkiye Cumhuriyeti'nin bile doğum günü 19 Mayıs 1919, doğum yeri Samsun'du. Koskoca bir devrin kapandığı ve bembeyaz bir sayfanın açıldığı gündü o gün. O bembeyaz sayfaya çok kısa zamanda mucizeler sığdırılmıştı ve her şey o gün başlamıştı. Sonu

gözükmeyen bir yolun başlangıcıydı ve o yolda çok kan dökülmüş, çok can verilmişti. Bu millet öleceğini bile bile yürümüş ve durmadan yürümüştü bu yolda. Tek bir fikir, tek bir önder ve binlerce umut, azim ve fedakârlık. Bunun için siper etti kendini Ahmetler, Mehmetler, Fatmalar. Çünkü bağımlı bir devlet, nefes alamayan bir insan, susuz bir çiçek, kırmızısız beyaz demektir. Bizlerden de aynı mücadeleyi beklediler ve bize güvenerek toprağa teslim oldular. Çünkü bundan tam yüz bir yıl önce genç bir kafa değiştirmişti ülkenin tüm kaderini. Bu nedenle atalarımızın başlattığı bu uzun yolda; beraber, durmadan ve yılmadan “yürüyelim arkadaşlar!”

ÖYKÜ ÇAKIR

Özel Notre Dame de Sion Fransız Lisesi

10-A